

200702294/1.

Datum uitspraak: 7 juni 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 05/30263 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, van 28 februari 2007 in het
geding tussen:

appellant

en

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 7 juni 2005 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie de aan appellant verleende verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingetrokken. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 28 februari 2007, verzonden op 2 maart 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 30 maart 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 16 april 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. P.B.M.J. van der Beek-Gillesen, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. E. de Groot, ambtenaar van Staat.

w.g. Van der Beek-Gillesen
Lid van de enkelvoudige kamer

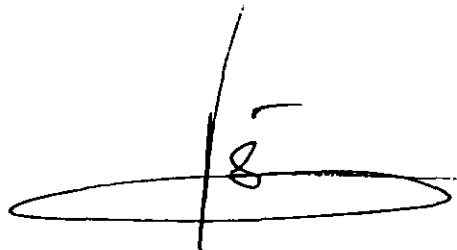
w.g. De Groot
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 7 juni 2007

210

Verzonden: - 7 JUNI 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Groningen, vreemdelingenkamer

Zaaknummer: Awb 05/30263

Uitspraak in het geschil tussen:

geboren op
van Iraakse nationaliteit,
V-nummer
eiser,
gemachtigde: mr. I.M. Zuidhoek, advocaat te Groningen,

en

DE MINISTER VOOR VREEMDELINGENZAKEN EN INTEGRATIE
(Immigratie- en Naturalisatiedienst),
te 's-Gravenhage,
verweerder,
vertegenwoordigd door mr. drs. A.R. Roose, ambtenaar ten departemente.

1. Ontstaan en loop van het geding

1.1. Op 12 maart 2003 heeft eiser een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Verweerder heeft bij beschikking van 21 april 2003 aan eiser een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd verleend, met ingang van 13 maart 2003 en geldig tot 13 maart 2006.

1.2. Bij beschikking van 7 juni 2005 heeft verweerder deze verblijfsvergunning ingetrokken, op grond van artikel 32, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000.

1.3. Bij beroepschrift van 5 juli 2005 heeft eiser tegen de hiervoor genoemde beschikking beroep ingesteld. Bij brief van 3 augustus 2005 heeft eiser de gronden van beroep ingediend. Bij brieven van 14 november 2006, 21 november 2006 en 22 en 23 november 2006 heeft eiser diverse stukken met vertalingen ingezonden.

1.4. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken aan de rechtbank toegezonden. De griffier heeft de van verweerder ontvangen stukken aan eiser toegezonden en hem in de gelegenheid gesteld om nadere gegevens te verstrekken. Verweerder heeft een verweerschrift ingediend. Eiser heeft brieven met bijlagen, van respectievelijk 21, 22 en 23 november 2006 ingezonden.

1.5. Het beroep is behandeld ter openbare zitting van de rechtbank van 5 december 2006. Eiser is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

2. Rechtsoverwegingen

Eerdere procedures en standpunten van partijen

2.1. Op 3 oktober 1997 heeft eiser een aanvraag om toelating als vluchteling en voorts een aanvraag om een vergunning tot verblijf ingediend. Bij beschikking van 10 augustus 1998 heeft verweerder de aanvraag om toelating als vluchteling niet ingewilligd wegens kennelijke ongegrondheid, de aanvraag om een vergunning tot verblijf evenmin ingewilligd, en aan eiser een voorwaardelijke vergunning tot verblijf verleend, met ingang van 3 oktober 1997, met een geldigheidsduur van een jaar. Het tegen deze beschikking gemaakte bezwaar is bij beschikking van 30 oktober 1998 niet-ontvankelijk verklaard. Bij beschikking van 28 april 1999 is de aan eiser verleende voorwaardelijke vergunning tot verblijf ingetrokken. Het tegen deze beschikking gemaakte bezwaar is bij beschikking van 24 augustus 2000 ongegrond verklaard. Tegen deze beschikking is geen beroep ingesteld, zodat de beschikking van 28 april 1999 formele rechtskracht heeft.

2.2. Verweerder heeft in de bestreden beschikking de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingetrokken, op grond van artikel 32, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000. Verweerder heeft deze beslissing als volgt gemotiveerd. Uit informatie van de Duitse liaison te Zevenaar en de sociale recherche te Groningen is gebleken dat eiser in de periode van juni 2001 tot en met juli 2003 onder de naam geboren op van de Duitse overheid een uitkering heeft ontvangen, terwijl hij in die periode eveneens in Nederland een uitkering heeft ontvangen. Te dien aanzien is eiser gehoord op 26 februari 2004. Tijdens dit gehoor heeft eiser verklaard dat hij niet langer kon wachten op een beslissing op zijn eerste aanvraag en dat hij daarom heeft besloten in Duitsland asiel te vragen. Binnen een maand na de indiening van de aanvraag is hij in Duitsland in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning en heeft hij daar een uitkering gekregen. Voorts heeft eiser verklaard vanaf juni 2001 elke maand naar Duitsland te zijn gereisd om zijn uitkering in ontvangst te nemen. "Officieel" woonde eiser in Duisburg, maar feitelijk bij zijn vriendin in Groningen. Verweerder heeft uit het voorgaande geconcludeerd dat eiser op het moment van indiening van zijn aanvraag van 12 maart 2003 in het bezit was van een verblijfsvergunning in Duitsland en dat hij die informatie heeft achtergehouden. Indien verweerder bekend zou zijn geweest met de door eiser achtergehouden informatie, zou eiser, gelet op het beleid dat is neergelegd in paragraaf C1/5.2.3. Vreemdelingen-circulaire 2000 (Vc 2000) niet in het bezit zijn gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw 2000. Het verstrekken van onjuiste gegevens is immers een contra-indicatie ingevolge dit beleid. Aangezien eiser voorts voor zijn aanvraag in Nederland reeds bescherming genoot van de Duitse autoriteiten en eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat Duitsland zijn verdragsverplichtingen niet nakomt, komt hij niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw 2000. In dit verband zijn van belang de artikelen 30 en 31, tweede lid, aanhef en onder h, Vw 2000. De stelling van eiser dat Nederland verantwoordelijk is voor de aanvraag van 12 maart 2003 volgt verweerder niet, gelet op het bepaalde in artikel 5, eerste lid, Overeenkomst betreffende de vaststelling van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat bij een van de Lid-Staten van de Europese Gemeenschappen wordt ingediend (Overeenkomst van Dublin). Daarin wordt bepaald dat indien de asielzoeker houder is van een geldige verblijfstitel, de lidstaat die een dergelijke titel heeft afgegeven, verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

Daaruit volgt dat indien bij de indiening van de aanvraag van 12 maart 2003 bekend zou zijn

geweest dat eiser in het bezit was van een verblijfstitel in Duitsland, hij geclaimd had kunnen worden in dat land en dat zijn herhaalde aanvraag derhalve niet in Nederland in behandeling zou zijn genomen. Dit rechtvaardigt de conclusie dat het verstrekken van onjuiste gegevens dan wel het achterhouden van gegevens ten onrechte heeft geleid tot de verstrekking van een verblijfsvergunning asiel.

2.3. Eiser heeft, in aanmerking genomen de verwijzing in de gronden van beroep naar hetgeen eerder namens hem naar voren is gebracht, het volgende aangevoerd tegen de bestreden beschikking. Op het moment van de herhaalde aanvraag van 12 maart 2003 was eiser in het bezit van een verblijfsvergunning in Duitsland en ontving hij aldaar een uitkering. Zou deze informatie ten tijde van de aanvraag van 12 maart 2003 bekend zijn geweest, dan zou Nederland nog steeds gehouden zijn om deze aanvraag in behandeling te nemen, gezien de verplichtingen op grond van de Overeenkomst van Dublin. De omstandigheid dat eiser onder een andere naam in Duitsland ten onrechte een uitkering en bescherming genoot, doet daar niet aan af. Voor zover al gesteld zou kunnen worden dat eiser bescherming genoot in Duitsland, geldt dat dit "valse bescherming" is, nu die bescherming het gevolg is van het gebruik maken van een valse identiteit. Hetgeen verweerder heeft gesteld inzake een "contra-indicatie" gaat niet op, nu paragraaf C1/5.2.3 Vc 2000 - waarnaar verweerder heeft verwezen - ziet op de situatie dat een ander land verantwoordelijk is voor de behandeling van een aanvraag om een verblijfsvergunning. Eiser heeft een uitkering en een verblijfsvergunning gehad in Duitsland nadat hij zich in eerste instantie in Nederland had gemeld voor de indiening van een asielaanvraag. Eiser heeft overigens de gehele periode in Nederland verbleven, ondanks het feit dat hij in Duitsland in het bezit was van een status en een uitkering. In deze situatie kan niet worden gezegd dat Duitsland verantwoordelijk is geworden voor de verblijfsrechtelijke positie van eiser. Verweerder is gehouden een belangenafweging te maken. Eiser kan nergens naar toe. In Nederland wordt hem geen verblijf toegestaan. Nu zijn "bedrog" in Duitsland bekend zal zijn geworden, zal hij ook daar niet meer in aanmerking komen voor een verblijfstitel. Ten aanzien van asielzoekers uit Centraal Irak voert verweerder een beleid van categoriale bescherming. Het belang van eiser dient, mede gelet op het gezinsleven dat eiser in Nederland onderhoudt, te prevaleren boven het belang van verweerder om de vergunning in te trekken vanwege het enkele feit dat eiser zijn verblijf in Duitsland heeft verzwegen.

Beoordeling van het beroep

2.4. Ingevolge artikel 32, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000 - voor zover van belang - kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vw 2000 worden ingetrokken indien de vreemdeling onjuiste gegevens heeft verstrekt dan wel gegevens heeft achtergehouden terwijl die gegevens tot afwijzing van de oorspronkelijke aanvraag tot het verlenen zouden hebben geleid.

2.5. Het in dit verband geldende beleid is neergelegd in de algemene paragrafen C6/31.1 en C6/31.2.1.1 Vc 2000. Ingevolge paragraaf C6/31.1 kan van de in artikel 32, eerste lid, Vw 2000 neergelegde bevoegdheid tot intrekking van de verblijfsvergunning gebruik worden gemaakt, tenzij eenieder verbindende bepaling van een verdrag of van een besluit van een volkenrechtelijke organisatie, een wettelijk voorschrift of de algemene beginselen van behoorlijk bestuur zich daartegen verzetten.

2.6. In artikel 30, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000 is bepaald dat een aanvraag tot

het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd wordt afgewezen indien een ander land, partij bij het Vluchtelingenverdrag ingevolge een verdrag of een dit land en Nederland bindend besluit van een volkenrechtelijke organisatie verantwoordelijk is voor de behandeling van de aanvraag

2.7. Ingevolge artikel 31, tweede lid, aanhef en onder h, Vw 2000 wordt bij het onderzoek naar de asielaanvraag betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling heeft verbleven in een derde land dat partij is bij het Vluchtelingenverdrag en één van de in artikel 30, aanhef en onder d, Vw 2000 bedoelde verdragen en de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat het die verdragsverplichtingen ten aanzien van hem niet nakomt.

2.8. In paragraaf C1/5.2. staat het volgende vermeld. Op grond van artikel 31, eerste lid, Vw 2000 wordt een asielaanvraag afgewezen, indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zich zelf of in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen. Uit deze bepaling volgt, dat een asielaanvraag moet worden afgewezen als de weging van artikel 29 Vw 2000, eventueel in combinatie met artikel 31, tweede lid, Vw 2000 leidt tot de conclusie dat er geen rechtsgrond voor verlening is. In de op deze paragraaf volgende subparagrafen worden enkele situaties aangegeven die de geloofwaardigheid van het asielrelaas aantasten en een afwijzing op grond van artikel 31, eerste lid, Vw 2000 kunnen opleveren. Eén van deze subparagrafen is paragraaf C1/5.2.3. Vc 2000. Ingevolge die paragraaf geldt als contra-indicatie voor statusverlening de omstandigheid dat een asielzoeker onjuiste gegevens verstrekt, dan wel de juiste gegevens verzwijgt, teneinde te bewerkstelligen dat hij in een gunstiger positie komt te verkeren dan waarin hij zonder deze onjuiste gegevens zou verkeren.

2.9. Niet in geschil is dat eiser op het moment van indiening van zijn aanvraag van 12 maart 2003 heeft verzwegen dat hij in Duitsland een verblijfsvergunning had en daar tevens een uitkering ontving. Aldus heeft eiser informatie achtergehouden in de zin van voornoemd artikel 32, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000. Ter beoordeling ligt vervolgens voor of de door eiser achtergehouden gegevens tot afwijzing van de aanvraag zouden hebben geleid.

2.10. De rechtbank overweegt dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de op 12 maart 2003 door eiser ingediende aanvraag op grond van artikel 30, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000 zou zijn afgewezen, indien verweerder toen bekend zou zijn geweest met de door de Duitse autoriteiten aan eiser verstrekte verblijfstitel. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder in dit verband kunnen verwijzen naar artikel 5, eerste lid, Overeenkomst van Dublin. Ingevolge deze bepaling is, indien de asielzoeker houder is van een geldige verblijfstitel, de Lid-Staat die deze titel heeft afgegeven, verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek. Niet in geschil dat eiser ten tijde van de aanvraag van 12 maart 2003 en de verlening van de verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw 2000 op 21 april 2003 in het bezit was van een verblijfstitel verstrekt door de Duitse autoriteiten ten name van _____ geboren op _____. Ter zitting heeft eiser verklaard ongeveer twee jaar en acht maanden, tot mei 2003, in het bezit te zijn geweest van die verblijfsvergunning. Niet is gebleken dat de verblijfstitel door de Duitse autoriteiten vanwege het verstrekken van onjuiste gegevens door eiser met terugwerkende kracht is ingetrokken. De rechtbank overweegt verder dat er geen aanknopingspunten naar voren zijn gebracht op grond waarvan zou moeten worden aangenomen, dat van belang is dat de verblijfstitel door de Duitse autoriteiten onder de door eiser opgegeven valse naam is afgegeven. Artikel 5 eerste lid, Overeenkomst van Dublin stelt voor het aannemen van

verantwoordelijkheid van de Lid-Staat die de verblijfstitel heeft afgegeven, niet als voorwaarde dat de verblijfsvergunning op de ware identiteit is afgegeven. Voorts overweegt de rechtbank dat weliswaar onweersproken is gebleven dat eiser in Nederland is blijven wonen gedurende de geldigheidsduur van de door de Duitse autoriteiten afgegeven verblijfsvergunning, evenwel geldt ook dienaangaande dat geen aanknopingspunten naar voren zijn gebracht op grond waarvan deze omstandigheid af zou doen aan de toepasselijkheid van artikel 5, eerste lid, Overeenkomst van Dublin. In artikel 5, eerste lid, Overeenkomst van Dublin kan niet worden gelezen dat de houder van de verblijfstitel daadwerkelijk in de Lid-Staat die de titel heeft afgegeven, verblijf dient te houden, wil verantwoordelijkheid van die Lid-Staat kunnen worden aangenomen. Ten overvloede overweegt de rechtbank ten slotte dat alhoewel niet met zekerheid kan worden gesteld dat Duitsland de verantwoordelijkheid voor de behandeling van eisers asielverzoek zou hebben aanvaard, nu na de indiening van het asielverzoek van 12 maart 2003 Nederland niet tijdig een verzoek om overname bij Duitsland heeft ingediend, zulks onder de gegeven omstandigheden niet voor rekening van verweerder behoort te komen.

2.11. Reeds gelet op het voorgaande heeft verweerder in beginsel van zijn bevoegdheid om de aan eiser met ingang van 12 maart 2003 verleende verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd in te trekken gebruik kunnen maken.

2.12. Inzake eisers standpunt dat verweerder na afweging van alle belangen niet tot intrekking van de aan eiser verleende verblijfsvergunning enerzijds vanwege zijn gezinsleven in Nederland en anderzijds vanwege de bij hem - mede ten gevolge van de dood van zijn broer ontstane - psychische problematiek heeft kunnen overgaan, overweegt de rechtbank als volgt.

2.13. Ingevolge de jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder meer de uitspraak van 25 januari 2006, kenmerk 200507586/1 geldt dat de strikte scheiding tussen asiel en regulier, die volgt uit de systematiek van de Vw 2000 er toe leidt dat de gronden waarop een verblijfsvergunning regulier zou kunnen worden verleend, aan de orde dienen te worden gesteld in de procedure omtrent een reguliere vergunning en bestaat geen grond om te oordelen dat die scheiding niet geldt ingeval van intrekking van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd. Nu niet is gesteld of gebleken dat de bescherming van eisers gezinsleven niet middels een reguliere verblijfsvergunning afdoende kan worden gewaarborgd, bestaat geen reden om aan de belangen van eiser met het oog op de bescherming van zijn gezinsleven een doorslaggevende betekenis toe te kennen. Verweerder heeft zich gelet op het voorgaande in de bestreden beschikking op goede gronden op het standpunt gesteld dat toetsing aan artikel 8 EVRM in de onderhavige procedure niet aan de orde is.

2.14. Ten slotte dient te worden beoordeeld welke betekenis bij de beoordeling van de bestreden beschikking toekomt aan de door eiser op 14 en 21 november 2006 ingediende aanvullende gronden waaraan, voor zover van belang, achtereenvolgens zijn gehecht kopieën van justitiële documenten waarin melding wordt gemaakt van de dood van eisers broer op 3 juli 2006, een rapportage van M. ter Horst, werkzaam bij "maatschappelijke & juridische dienstverlening groningen", van 15 november 2006 en een brief van A. Tatlicioglu, klinisch psycholoog/psychotherapeut en werkzaam bij GGZ Groningen van 2 november 2006. In de rapportage van Ter Horst staat onder meer vermeld dat zowel eiser als zijn echtgenote ernstig zijn getraumatiseerd. De bevindingen van Tatlicioglu, die eiser op verzoek van Ter Horst op 6 oktober 2006 heeft gezien, zijn onder meer de volgende. Eiser is een ernstig

getraumatiseerde man, die depressief en wanhopig is geworden van het lange wachten op een status. Naast de PTSS is er sprake van suïcidale ideaties en een grote mate van geremdheid. Gelet op eisers problematiek is hulpverlening en medicamenteuze ondersteuning geïndiceerd. Indien eiser wordt uitgezet naar Duitsland zal eiser in toenemende mate somber en suïcidaal worden en vanuit zijn wanhoopsgevoelens daad bij woord voegen. Uitzetting zou dus leiden tot een medisch psychiatrische noodsituatie, temeer daar eiser door een eventuele uitzetting gescheiden zou worden van zijn vrouw en kinderen.

2.15. De rechtbank ziet zich voor de vraag gesteld of gezien het voorgaande sprake is van feiten en omstandigheden in de zin van artikel 83, eerste lid, Vw 2000. Naar het oordeel van de rechtbank kunnen de stukken over de gestelde moord op eisers broer op 3 juli 2006 niet worden aangemerkt als feiten en omstandigheden die zijn opgekomen na de bestreden beschikking, reeds niet nu de authenticiteit van deze stukken niet kan worden vastgesteld. De brief van _____ van 2 november 2006 inzake de psychische problematiek van eiser bevat naar het oordeel van de rechtbank wel feiten en omstandigheden, die zijn opgekomen na de bestreden beschikking. Die brief duidt immers de psychische problematiek van eiser en geeft aan dat hulpverlening aan eiser noodzakelijk is, terwijl het er gelet op de verdere inhoud van de brief voor dient te worden gehouden dat één en ander voorheen niet bekend was en evenmin bekend kon zijn.

2.16. De vraag of de brief van _____ relevant is voor de bestreden beschikking omtrent de aan eiser verleende verblijfsvergunning in de zin van artikel 83, tweede lid, Vw 2000 beantwoordt de rechtbank evenwel ontkennend. Uit de beroepsgronden leidt de rechtbank af dat eiser met de stukken heeft beoogd aan te geven dat zijn psychische gezondheid tengevolge van de dood van zijn broer ernstig is aangetast en dat deze omstandigheid, tezamen met eisers overige psychische problematiek, als bijzondere individuele omstandigheden in het kader van een belangenafweging bij de beoordeling van de bestreden beschikking dient te worden betrokken. De rechtbank stelt vast dat de psychische problematiek van eiser geen asielgerelateerde gronden in de zin van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a tot en met c, Vw 2000 betreft, waarbij de rechtbank er op wijst dat niet in geschil is dat eiser niet voor verlening van een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a tot en met c, Vw 2000 in aanmerking komt. Onder verwijzing naar hetgeen de rechtbank hiervoor onder 2.14. heeft overwogen inzake de strikte scheiding tussen asiel en regulier geldt dan ook dat eisers psychische problematiek in het kader van de onderhavige procedure niet aan de orde is. Niet is gebleken dat een reguliere aanvraagprocedure in het geval van eiser met onvoldoende waarborgen is omkleed. Gezien artikel 83, tweede lid, Vw 2000 is de rechtbank derhalve niet gehouden om rekening te houden met deze feiten en omstandigheden.

2.17. Nu verder niet is gebleken dat eenieder verbindende bepaling van een verdrag of van een besluit van een volkenrechtelijke organisatie, een wettelijk voorschrift of de algemene beginselen van behoorlijk bestuur zich tegen intrekking van de verblijfsvergunning verzetten, heeft verweerder, het voorgaande in aanmerking genomen, in redelijkheid van zijn in artikel 32, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000 neergelegde bevoegdheid tot intrekking van de aan eiser verleende verblijfsvergunning gebruik kunnen maken.

2.18. Het beroep is ongegrond.

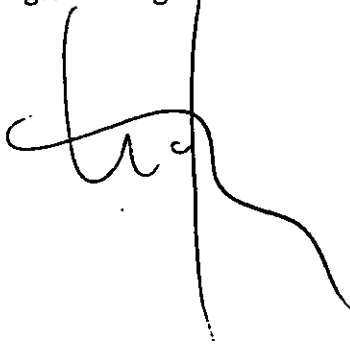
2.19. Voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de

behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken, bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gegeven door mr. S. Stenfert Kroese en in het openbaar uitgesproken in tegenwoordigheid van H.M. Eleveld als griffier op 28 februari 2007.

Tegen de uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 Vw 2000 dient het beroepschrift, in aanvulling op de vereisten gesteld in artikel 6:5 Algemene wet bestuursrecht één of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 Awb is niet van toepassing.

Afschrift verzonden:

2 MRT 2007

HANSMA & JANSE
ADVOCATEN EN PROCUREURS

mr U.H. Hansma
mr H.J. Janse
mr F. van Dijk

Heresingel 18
9711 ET Groningen
tel. 050 3133433
fax 050 3133533
e-mail info@hansmacnjansc.nl

Afdeling Bestuursrechtspraak Raad van State
Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-GRAVENHAGE

per fax: 070-36 51 380 en per post

RAAD VAN STATE	
1922	INGEKOMEN
B	30 MRT 2007
ZAAKNR.	2294
AAN:	VI
BEHANDELD: DD:	PAR:

Datum 30 maart 2007
Inzake
Uw referentie Rb. nr AWB 05/30263
Onze referentie UHH/07.069
Betreft hoger beroep uitspr. rb Groningen d.d. 28 februari 2007, verzonden op 2 maart 2007

Appellant is de heer , geboren op , in deze
thans verblijvende aan de , in deze
zaak woonplaats kiezende te Groningen aan de Heresingel 18 (9711 ET), ten
kantore van advocaat en procureur mr. U.H. Hansma, die hierbij verklaart door
appellant bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd tot het instellen van het hoger beroep.

Appellant heeft op 12 maart 2003 een aanvraag om verlening van een
verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Bij beschikking 21 april 2003
heeft verweerder (de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie) de aanvraag
ingewilligd. Bij besluit van 7 juni 2005 heeft verweerder de verblijfsvergunning
ingetrokken op grond van artikel 32, eerste lid, aanhef en onder a Vw 2000.
Hiertegen is bij brief van 5 juli 2005 beroep ingesteld. Bij uitspraak van 28 februari
2007, verzonden op 2 maart 2007 heeft de rechtbank het beroep ongegrond
verklaard. Tegen laatstgenoemde uitspraak, die hierbij in afschrift wordt overgelegd
als productie 1, keert zich dit appelschrift.

Het appelschrift berust op de navolgende grieven:

Grief 1.

Ten onrechte heeft de rechtbank overwogen en geoordeeld zoals beschreven in
rechtsoverweging 2.10 van de uitspraak. Die rechtsoverweging luidt als volgt:
"De rechtbank overweegt dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de op 12
maart 2003 door eiser ingediende aanvraag op grond van artikel 30, eerste lid, aanhef en onder
a, Vw 2000 zou zijn afgewezen, indien verweerder toen bekend zou zijn geweest met de door de
Duitse autoriteiten aan eiser verstrekte verblijfstitel. Naar het oordeel van de rechtbank heeft
verweerder in dit verband kunnen verwijzen naar artikel 5, eerste lid, Overeenkomst van Dublin.
Ingevolge deze bepaling is, indien de asielzoeker boudier is van een geldige verblijfstitel, de Lid-
Staat die deze titel heeft afgegeven, verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek.
Niet in geschil is dat eiser ten tijde van de aanvraag van 12 maart 2003 en de verlening van de
verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw 2000 op 21
april 2003 in het bezit was van een verblijfstitel verstrekt door de Duitse autoriteiten ten name
van , geboren op . Ter zitting heeft eiser verklaard ongeveer twee jaar

HANSMA & JANSE

ADVOCATEN EN PROCUREURS

en acht maanden, tot mei 2003, in het bezit te zijn geweest van die verblijfsvergunning. Niet is gebleken dat de verblijfstitel door de Duitse autoriteiten vanwege het verstrekken van onjuiste gegevens door eiser met terugwerkende kracht is ingetrokken. De rechtbank overweegt verder dat er geen aanknopingspunten naar voren zijn gebracht op grond waarvan zou moeten worden aangenomen dat van belang is dat de verblijfstitel door de Duitse autoriteiten onder de door eiser opgegeven valse naam is afgegeven. Artikel 5, eerste lid, Overeenkomst van Dublin stelt voor het aannemen van verantwoordelijkheid van de Lid-Staat die de verblijfstitel die de verblijfstitel heeft afgegeven, niet als voorwaarde dat de verblijfsvergunning op de ware identiteit is afgegeven. Voorts overweegt de rechtbank dat weliswaar onweersproken is gebleven dat eiser in Nederland is blijven wonen gedurende de geldigheidsduur van de door de Duitse autoriteiten afgegeven verblijfsvergunning, evenwel geldt ook dienaangaande dat geen aanknopingspunten naar voren zijn gebracht op grond waarvan deze omstandigheid zou afdoen aan de toepassing van artikel 5, eerste lid, Overeenkomst van Dublin. In artikel 5, eerste lid, Overeenkomst van Dublin kan niet worden gelezen dat de houder van de verblijfstitel daadwerkelijk in de Lid-Staat die de titel heeft afgegeven, verblijf dient te houden, wil de verantwoordelijkheid van die Lid-Staat kunnen worden aangenomen. Ten overvloede overweegt de rechtbank ten slotte dat alhoewel niet met zekerheid kan worden gesteld dat Duitsland de verantwoordelijkheid voor de behandeling van eisers asielverzoek zou hebben aanvaard, nu na de indiening van het asielverzoek van 12 maart 2003 Nederland niet tijdig een verzoek om overname bij Duitsland heeft ingediend, zulks onder de gegeven omstandigheden niet voor rekening van verweerder behoort te komen".

Toelichting

Kort samengevat werpt verweerder artikel 32, eerste lid aanhef en onder a Vw tegen. Verweerder stelt dat appellant gegevens heeft achtergehouden, die, waren zij bekend geweest, hadden geleid tot afwijzing van de asielaanvraag ingevolge artikel 30 Vw in samenhang gelezen met artikel 5, eerste lid van de Overeenkomst van Dublin.

De rechtbank volgt verweerder in de stelling dat artikel 5, eerste lid van de Overeenkomst van Dublin zou moeten leiden tot het aannemen van de verantwoordelijkheid van Duitsland voor de behandeling van de asielaanvraag. De rechtbank erkent dat de mogelijkheid bestaat dat Duitsland de verantwoordelijkheid voor dit asielverzoek niet aanvaardt in verband met de te late indiening van de "Dublinclaim", maar acht dat gegeven niet rechtens relevant.

Namens appellant wordt aangevoerd dat de rechtbank ten onrechte heeft aangenomen dat Duitsland verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag. Immers, voordat de intrekking van de asielstatus een feit was, was appellant daadwerkelijk in het bezit van een verblijfsvergunning in Nederland. Deze verblijfsvergunning is verleend, nadat de Duitse verblijfsvergunning was verleend, zodat de verantwoordelijkheid ingevolge de Overeenkomst van Dublin (dan wel een opvolgend verdrag die hetzelfde onderwerp regelt, dat is in dezen weinig relevant) weer bij Nederland is komen. Dit was ook de situatie ten tijde van de intrekking.

Nu in "Dublin-zaken" door rechters al vaak is geoordeeld dat het voor de verantwoordelijkheid ingevolge de Overeenkomst van Dublin niet terzake doet of de verblijfstitel vals is of echt dan wel gebaseerd is op onjuiste gegevens of niet, betekent de verlening van de Nederlandse verblijfsvergunning in 2003 en het feit dat de Duitse verblijfsvergunning ten tijde van de intrekking van de Nederlandse verblijfsvergunning niet meer geldig was, dat Nederland weer verantwoordelijk werd voor de behandeling van het asielverzoek. De rechtbank heeft dus ten onrechte niet erkend dat het ten tijde van de in beroep bestreden beschikking vast stond dat Duitsland niet verantwoordelijk was.

HANSMA & JANSE

ADVOCATEN EN PROCUREURS

Anders gezegd, in een situatie zoals die van appellant, waarin na verzwijging van een bestaande Duitse verblijfsvergunning, een Nederlandse verblijfsvergunning wordt verleend, is het niet meer mogelijk om de situatie te herstellen zoals die rechtens zou zijn geweest indien wel de juiste gegevens zouden zijn verstrekt. Immers, is de verlening van de Nederlandse verblijfsvergunning eenmaal een feit, dan is de verantwoordelijkheid van Nederland eveneens een feit. Nu de intenties op grond waarvan de verblijfsvergunning is verleend volgens vast jurisprudentie niet terzake doen, is er maar één uitkomst mogelijk, Duitsland is niet verantwoordelijk. In die kader wordt verwezen naar hoofdstuk C6/31.2.1.1: *"Mer de intrekking van de verblijfsvergunning op grond van het feit dat er bij de verlening of verlenging onjuiste gegevens zijn verstrekt, wordt slechts beoogd de situatie te herstellen zoals die rechtens zou zijn geweest indien wel de juiste gegevens zouden zijn verstrekt. Zoals in de betreffende artikelen tot uitdrukking wordt gebracht, is de intrekking gericht op het ongedaan maken van de gevolgen die aan de onjuiste gegevens zijn verbonden. Met de intrekking van de vergunning wordt dan ook nadrukkelijk niet beoogd enig leed toe te voegen. Zij is louter van reparatoire en niet van punitieve aard"*.

Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen is herstel van de situatie zoals die rechtens zou zijn geweest indien wel juiste gegevens zouden zijn verstrekt, niet mogelijk. Dat betekent dat het doel van de wet niet kan worden bereikt, reden waarom deze buiten toepassing moet blijven.

Artikel 11, eerste lid van de Overeenkomst van Dublin luidde:

1. De lidstaat waarbij een asielverzoek is ingediend en die van mening is dat een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van dit verzoek, kan deze lidstaat zo spoedig mogelijk en in ieder geval binnen zes maanden na het indienen van dit verzoek om overname verzoeken. Indien er binnen zes maanden geen verzoek tot overname plaatsvindt, is de staat waarbij het asielverzoek is ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan.

Uit deze bepaling blijkt eveneens dat Nederland op het moment van de intrekking van de verblijfsvergunning alhier verantwoordelijk was geworden voor de behandeling van het asielverzoek van 12 maart 2003. De Overeenkomst van Dublin maakt reparatie van de rechtssituatie, zoals beoogd door artikel 32 Vw (zie C6/31.2.1.1 Ve) onmogelijk. Als het doel van de wet niet haalbaar is, dient deze buiten toepassing te blijven.

Nu de hierboven genoemde punten namens appellant ook afdoende naar voren zijn gebracht, had de rechtbank het beroep om deze redenen gegrond moeten verklaren.

Grief 2

Ten onrechte heeft de rechtbank geoordeeld dat de nieuwe feiten en omstandigheden als genoemd in r.o. 2.15, niet relevant waren voor de bestreden beschikking. De bestreden overwegingen zijn neergelegd in r.o. 2.16.

Toelichting

Zowel uit de rapportage van M. Ter Horst van 15 november 2006, als in de rapportage van , klinisch psycholoog bij GGZ Groningen van 2 november 2006 als ook in het rapport van gehoor naar aanleiding van het voornemen tot intrekking van de verblijfsvergunning van 27 mei 2005 komt naar voren dat appellant onder invloed van zijn psychische toestand en de langdurende onzekerheid in Nederland is gekomen tot het aanvragen van een asielvergunning in Duitsland. Dit gegeven had de rechtbank moeten meewegen in de belangenafweging als bedoeld in rechtsoverweging 2.12.

HANSMA & JANSE

ADVOCATEN EN PROCUREURS

De rechtbank heeft de nieuwe feiten en omstandigheden gewogen in het kader van de vraag of zij relevant konden zijn voor een eventuele verlening van een verblijfsvergunning op grond van artikel 29 lid 1, aanhef en onder a tot en met c. Verder heeft de rechtbank gewezen op de strikte scheiding tussen regulier en asiel. Wat daar verder ook van zij, de rechtbank heeft gelet op de overwegingen verzuimd of de nieuwe feiten en omstandigheden ook relevant waren voor de toepassing van artikel 32 Vw. Immers, het verstrekken van de onjuiste gegevens dan wel het achterhouden van relevante gegevens bij het indienen van een asielaanvraag komt in een volledig ander daglicht te staan als dat verstrekken of achterhouden (mede) werd veroorzaakt door ernstige psychische problematiek. De rechtbank heeft derhalve miskend dat de nieuwe feiten en omstandigheden relevant kunnen zijn voor de beslissing tot intrekking van de verblijfsvergunning. Dusdoende heeft de rechtbank verzuimd de relevantie te toetsen in de onderhavige casus. Nu de vragen die de rechtbank moet beantwoorden op grond van artikel 83, eerste lid Vw volgens vaste jurisprudentie van openbare orde zijn, dient de rechtbank zich in een nieuwe uitspraak uit te laten over de relevantie van de nieuwe feiten en omstandigheden, dat wil zeggen als de eerste grief niet tot vernietiging van de intrekkingbeschikking leidt.

Conclusie

Gelet op het voorgaande concludeert appellant primair tot gegrondverklaring van dit hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak van de rechtbank Groningen van 28 februari 2007 en vernietiging van het besluit van verweerder van 7 juni 2005 onder veroordeling van verweerder in de proceskosten en subsidiair tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak van de rechtbank Groningen en terugwijzing naar de rechtbank Groningen om opnieuw uitspraak te doen op het beroep met inachtneming van hetgeen uw Afdeling heeft overwogen.

Hoogachtend,

U.H. Hansma